

Friska vindar : dikter

Norrléen, Wilhelm,

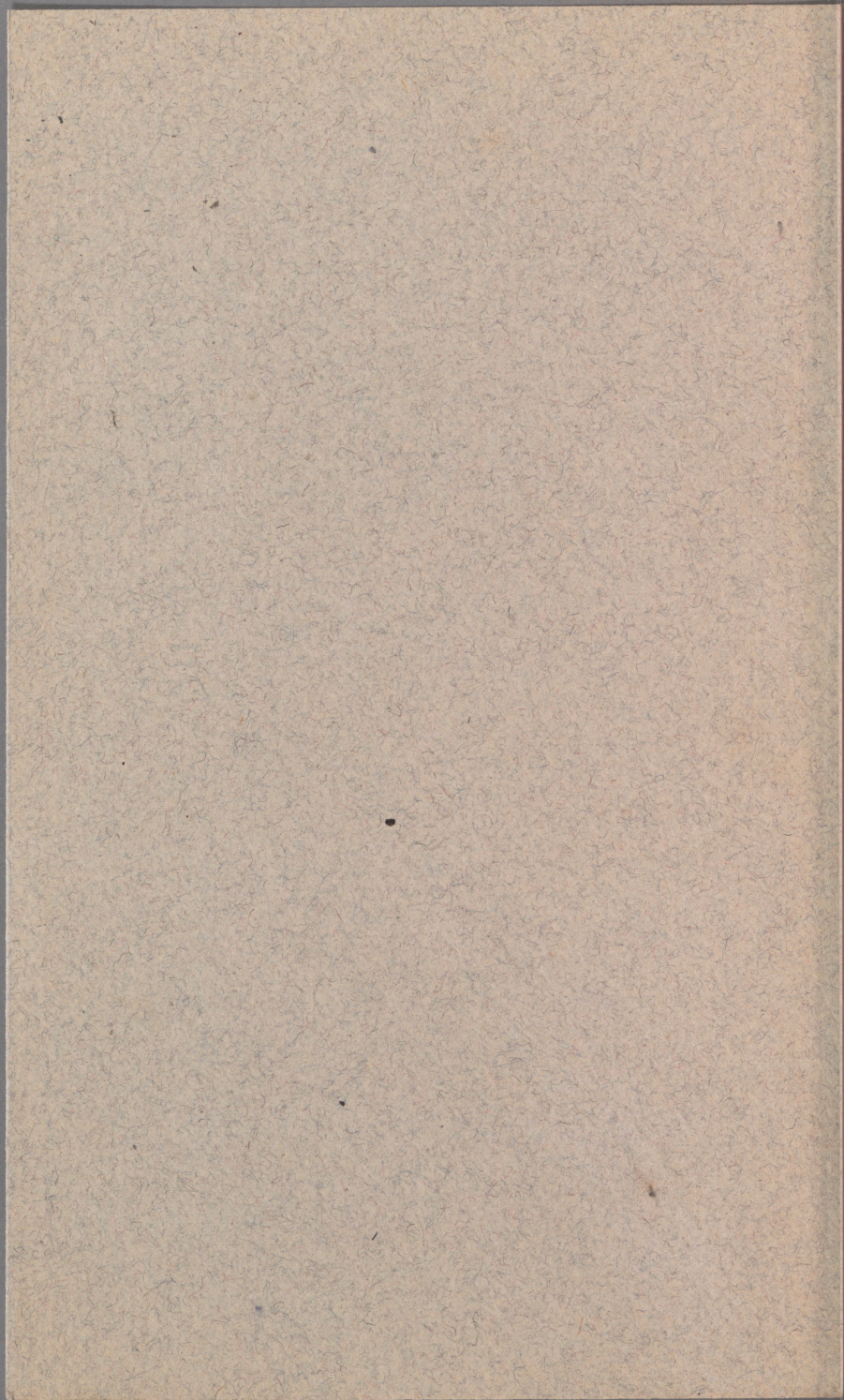
81 A Br.

ROYORLEEN, W.
Triska vindar

Litt. lo.
(Pw)

Lexis
1906

vitt. Sv.
Sv
0

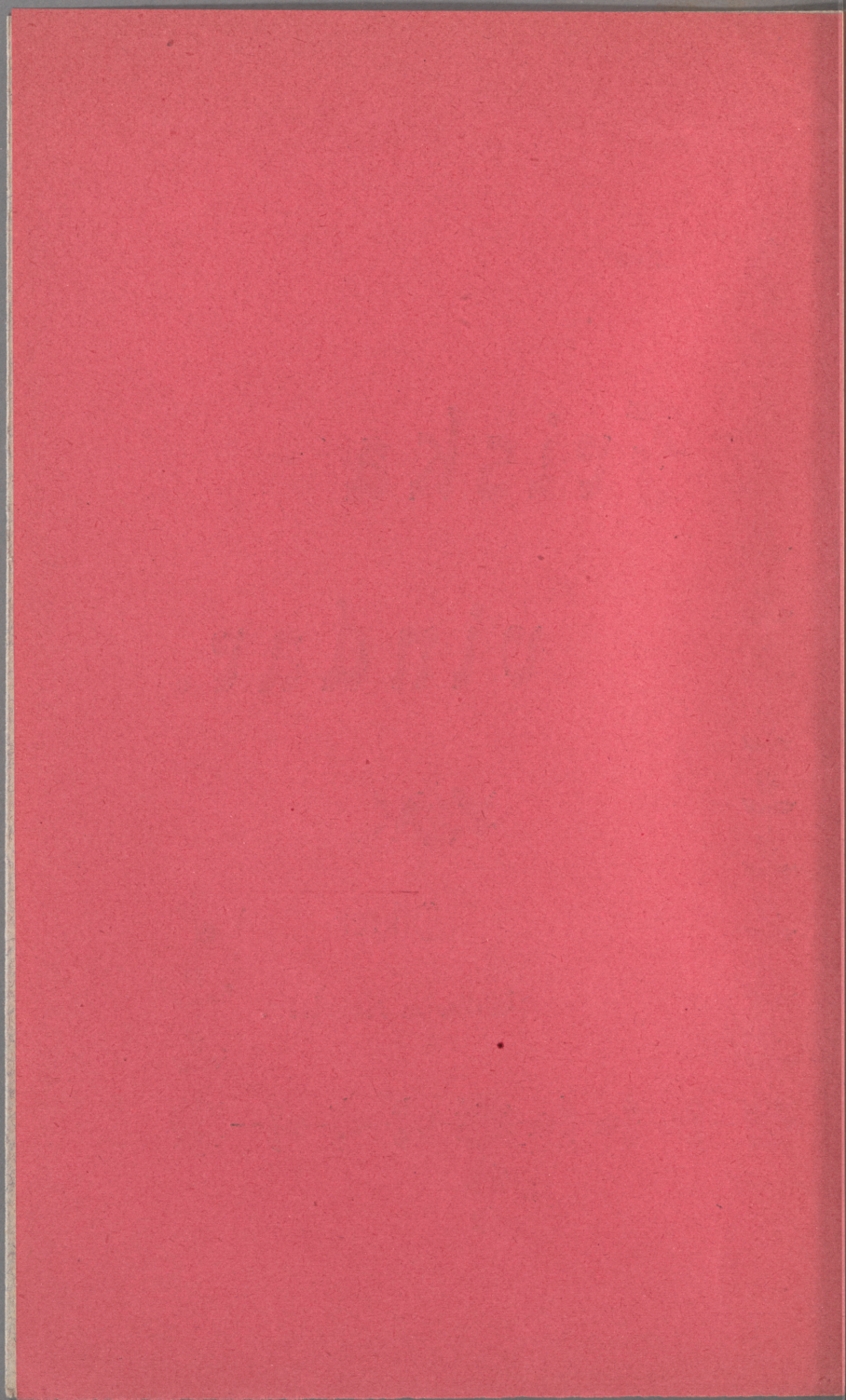

Friska vindar.

Dikter
af
Wilhelm Norrléen.

Friska Vindar.

Dikter

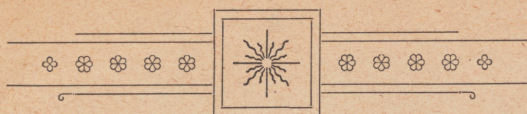
af

Wilhelm Norrléen.

Wexiö 1906. Oscar Lindströms tryckeri.

Friska vindar.

Vårvindar, ljumma, men starka och rytande
Svepa fram öfver land och sjöar,
Luften rensande, isarne brytande,
Brottas med träden på strand och öar.
Hafvets böljor, klara och djupa,
Skumma fräsande,
Brytas mot stranden, vredgadt hväsande.

Gammalt damm, som om vintern hvilat
Hvirflar upp, blir för vinden spridet
Och i de spår där han framåt ilat
Märks hur det gamla för tillvaron stridit,
Men besegradt af friska vindar
Fallit knotande,
Krossadt af segraren, mörk och hotande.

Så genom tiden hörs komma sopande
Vindar, fulla af skapande krafter.
Gamla, utnötta åsikter slopande,
Väckande lifvets föryngrande safter. —
Snart allt gammalt, dammhöljdt och murket
Faller brakande
Ned för vindarne, mäktiga, skakande.

Varen då hälsade vårens budbärare,
Unga, stormande tankar, ljusa!
Intet är för en framstegsman kärare
Än att höra hur stormarne brusa,
Gjutande dådkraft och lif i sinnena,
Morgonväkten
Mäktigt sia för kommande släkten.

Vak upp!

Den nya tiden ringes in, det klingar
I fulla toner öfver stad och land
Och frihetsvigda malmens tunga bringar
Ett mäktigt härskri ifrån strand till strand
Och tusen mänskoröster kraftigt sjunga
I kören med om frihet, jämlikhet
Och trofast broderskap bland gamla, unga,
Om sammanhållning, solidaritet.

Vak upp, vak upp! I proletärer alla,
Som slumpen gifvit endast fattigdom.
Nu måste drömmens bindel falla,
För dem som hittills saknat egendom.
Nu blåser frihetsvinden öfver landen,
En stormens il kring världens hörn.
Slit sömnens fjättrar, trälomsbanden,
Stig fri och stark, som himlens örn!

Vak upp! du fanatismens blinda dåre,
Som famlar uti fördomsmörker än.
Låt sömnen fly för frihetsvindens käre
Och visa, att du räknas vill bland män!
Du skumma öga, som för tåreflöden
Ej ser hur dagen mäktigt bryter in;
Du grubblare, hvares enda mål är döden,
Vak upp, låt lifvets fröjd bli din!

Och då ni alla lämnat Edra grafvar
Och träda fram med vidgad, vaken blick.
Då hären utaf vakenvordna slafvar
Står färdig, fruktansvärd i stridbart skick.
Då skall kring världen mäktigt skalla
En röst, som manar alla fram till strid,
Ett rop — och kapitalets fästen falla
Och vi ha skapat oss en bättre tid.

Arbetaren.

På nötta habiten jag kännes igen,
På en hofbal den passar sig föga,
Likväl jag mig känner så stolt uti den,
Som trots någon min vän,
Fast jag vet nog, den stöter mångt öga.

Vi samhällets små, vi ej räknas just stort
Fast på oss hvilar skapandets möda.
Till samhällets ljus har sig lättingen gjort,
Under det vi alltfort
Till hans mun honom bringa hans föda.

En högmodig, pösande, stram bourgesi
Städs kallar oss enfaldiga fånar
Vi harmas väl — men om det gäller ta' i
Ser ni, *då* komma vi
Med två händer, som icke man hånar.

Fast högborna grefven han är en pygmé
Och en snobb mången dumhet har skuld i,
Fast de håna vårt stånd och af oss göra spe,
Är ej svårt för dem se,
Att den valkiga näfven fins guld i.

Ty vi bygga järnvägar, vi hugga sten
Och vi hålla vår lykta i putsen,
Vi stenlägga gatan och sopa den ren,
Att ej herrskapets ben
Skall generas för mycket af smutsen.

Och när åt en storslagen byggnads struktur
I ert sinne, I stolte, er fröjden;
Så vet: det blef aldrig rest upp någon mur,
Om ej vi i vår tur
Kånkat upp hvarje sten emot höjden.

I mäktiga herrar med fina manér,
I som dväljens däruppe i ljuset,
Säg, ären som mänskor I något förmer,
Än en idog du ser
Som trålar härnere i gruset.

Välan, hufvudet sänk och lyft på din hatt,
När den blusklädde mannen du möter!
Det är han, som bringar i dagen den skatt,
Som ditt lif gör så gladt
Och förskaffar dig dräkten, du nöter.

Om ditt snöda guld dig nu skynda ta vård;
Kanske snart sina fjättrar han bryter,
Kanske knyter sin hand — du vet den är hård —
Han tar aldrig ackord,
När han den uti vredesmod knyter.

Ty han, som får svetts från morgon till kväll,
För att rädda från nöden de kära,
Han drager en gång en sista parallell.
Det blir stridens appell, —
Äfven han fått idéen om ära.

Signalen.

Det pustar och stampar, det bullrar och gryr,
Lokmotivet i stigningen branta,
Liksom en unghäst, så munter och yr
Med former och senor bastanta,
Ej något hinder af hvad slag det är
Får finnas, nej framåt, blott framåt det bär.

Du ångans jätte med muskler af stål,
Som blanka och skinande glindra,
Allt trotsar du, krossar på väg till ditt mål
Ve den på din väg vill dig hindra.
Du känner din stolta, segrande kraft,
Hur skarp en stigning att taga du haft.

Med kraftiga, starka pistongers slag
Sig blandar ett ljud uti natten.
Maskinen frustar, tar nya tag
Och kastar ut ånga och vatten. —
Där ljud energiskt kring bärg och dal
En skarp, en varnande, gäll signal.

Gå undan, den bjuder, gör spåret klart!
Gå bort, tag din tillflykt i diket;
Jag kan ej vika, då i rastlös fart
Jag ångar fram genom riket.
Ställ inga hinder, dem slår jag i kras,
I spillror de krossas, som sköraste glas.

* * *

Du hörde signalen,
Som varnande bjöd,
Genom dimmiga dalen
Den skärande ljud.
Nu kommer det brusande,
Trälarnes tåg,
Dess frustande, susande,
Framfärd du såg;
Med fruktan och häpnad i vacklande håg.

Att hindra försöka
Är långt ifrån rätt,
Hur kurvorna kröka
Vi taga dem lätt.
Gå bort om du tänker,
Att röfva vårt bröd, —
Vårt slutmål det blänker
I purprande glöd. —
Det var trälarnes skarpa signal som ljud.

Fabriksarbetaren.

I fabriksens kvafva salar stod han dagen lång,
För en torftig brödbit och en boning trång;
Dag för dag hans krafter tärdes af umbä-
randen och slit,
Ej en glimt af glädje gafs åt slafven för
hans flit.

Vid maskiners dofva rassel, buller, stamp
och larm,
Har han fostrats till en lefnad, dyster arm,
Sett sin fader, före honom, gå i samma id,
Aldrig har han vågat hoppas på en bättre tid.

Tröstlöst är ett lif som detta, mördar själ
och kropp,
Släcker tron på rätt och sanning, kväfver
spiradt hopp,
Hvarje anletsdrag det gifver tråkig, trumpen
min, —
Människan, naturens herre, blifvit en maskin.

Tankar, djärfva, *kunna* födas, äfven uti en
fabrik;
Men de krossas, dö helt hastigt — Arbets-
gifvarettatik.
Tål ej tänkande maskiner, därför genast ut
Drifs enhvar, som vågar tänka, utan minsta
prut.

Dock ej länge kan så vara, folket vaknar snart.
Jag har hört ett mummel redan, som med fart
Griper kring sig ibland hopen, växer till
ett skri,
En protest mot våld och orätt, emot hjärtlöst
tyranni. —

När fruktträden blommar.

Därute strålar majsol vänligt ner
Och värmer nyväckt jord, som länge hvilat,
Hon lif och grönska åt naturen ger.
Med nyfödt mod och vaknad lifslust ser
Du åter på de vintrens dar, som ilat.
— Du glömmet lätt hur du har frusit då,
— När luften hängde kall och disigt grå.

Nu vårens anda har förnygrat allt,
Ditt eget sinne och ditt eget hjärta,
Hvart blad, hvart grässtrå har fått ny gestalt
Och vecklats ut sen sista drifvan smalt
Och ler mot dig i vackra färger bjärta.
— Du blir så öfverfylld af känslor då,
— Du hör naturens stora hjärta slå.

Har du då hemma bakom egen knut
En liten trädgård och en egen täppa.
Dröj icke inne, nej gå genast ut
Och uti fulla drag af våren njut,
Då äppelträden skära blomblad släppa.
— Du kan då blicka kring dig gladt och fritt
— Och stolt försäkra: »Detta allt är mitt.»

Men se, därborta ligger tyst en skog,
En ljusgrön björkskog invid solig bölja,
Dit du i fjol med stilla glädje drog,
Då vårvind lekte och då trasten slog.
Må ock i år du samma vana följa!
— I skogen kan du pannan höja stolt och fri
— Och hvila ut från slit och slafveri.

Men ack! En smärtefull dyster syn jag ser
Och tecknad uti sot är skarp konturen.
Ej solens strålar ljus åt taflan ger. —
Hur kan i en *fabrik* väl solen hitta ner?
Hur kan man där få njuta af naturen?
— Blott rastlös äflan för ett torftigt bröd
— Är allt som bjuds i kamp mot bister nöd.

Då arbetet för dagen tagit slut
Och böjda ryggar, flinka fingrar hvila,
Då skuldran värker, längtar du dit ut,
Där du om lycka drömt en gång förut
Där solens strålar mellan bladen sila;
— Du stapplar trött dit bort till backens krön
— Och finner skogen, som förut, så skön.

Med luft, af blomdoft mättad, fylls ditt bröst
En kvist med blommor du från häggen bryter,
Naturens skönhet mildrar sorg, ger tröst, —
Då plötsligt tätt invid dig hörs en röst,
Som arg och mörk i dina öron ryter:
— »Gå genast bort, ty marken den är min!» —
— Du glömt, förstås, *att skogen ej är din.*

Du går tillbaka till ditt kulna tjäll
Och tänker underligt om rätt på jorden.
Du kände dig en sådan vårlig kväll
Väl trött och matt, men i naturen säll,
Men riktigt grundligt lurad är du vorden,
— Då du har slafvat, släpat ut din dag,
— Får du ej ens i skogen gå ett slag.

Köld.

Granar och enar
Klädt sig i vinterstil,
Snötyngda grenar
Darra för nordlig il,
Kölden är bister, i knuten det smäller,
Slädmeden gnider och gnisslar och gnäller.

Slagan på logen
Hamrar och dunkar och slår,
Långt bort i skogen,
Hän öfver mossor och snår,
Klangen från vedhuggar'ns yxa hörs eka. —
Dagkarl'n för slit, har ej tid till att leka.

Borta vid kröken,
Kommer en släda från byn,
Prosten och fröken,
Friska och röda i hyn
Åka däri och där bakom på bocken
Står kusken med silfvergaloner på rocken.

Tunnklädda gumman
Stapplar åt sidan så brådt.
Prosten så stum han
Nickar och småler så godt.
Gumman hon niger — med snön upp till
knäna —
— Dä' ä' nog nå'n skillnad på herden och
fäna.

Gumman hon skakar
Snön ifrån stelfrusna kjol'n,
Hostar och krakar,
Stirrar mot dalande sol'n. —
Herrskalet i zobel, ni svettas och pöser,
Klädda som gumman, jag tror ni förfrös er!

Deladt olika
Är det i världen, min vän.
Se på den rika.
Ingenting fattas ju den,
Men på fattigmans kind synas tårarna trilla
Han får frysa och svälta och jämt fara illa.

Vinterfantasier.

Snön i hvita hvirflar flyger
Utanför mitt fönster nu
Och en isig vindfläkt smyger
Genom fönstrets springa. Hu!
Vinden sveper omkring knuten,
Vågar man sig ut ett grand,
Blir man röd och blå i snuten
Och får frost i tå och hand.

Solen bakom snömoln gömt sig
Törs ej visa sig numer;
Kanske hon i Japan glömt sig,
Då man henne här ej ser,
Hon att lysa de små gule
Har kanhända fått fullt schå,
Men att glömma gamla Thule,
Är väl inte comme il faut.

Uti isens bojor bunden
Ligger hafvets klara vik,
Staden, parken, skogen, lunden,
Är än föga sommarlik.
Fast till mars vi redan hunnit,
Och till påsk en månad ha,
Har jag ännu icke funnit,
Bore ämna afsked ta.

Därute är vinter
Ruskigt och grått,
Foten slinter
Har fäste ej fått,
Men därinne
I människobröst,
I längtande sinne
Hörs hoppets röst.

Hopp om andra
Ljusare dar,
Därför ej klandra
Dag som far,
Äfven om mulen
Och kall den är,
Bister och kulen
Något den lär.

Här uti lifvet
Ofta är kallt.
Hvad blef väl gifvet
Broder, som svalt?
Arbete nektes
Hvarom han bad,
Du ej bevektes
Gå! — blott du sad'.

* * *

Arme man, som nödgas ödmjukt tigga
Om en sak, som du har rätt att ta,
Du, som måste för en brödbit ligga,
Som en slaf i stoftet jämt och dra
Honung likt ett bi till kapitalets kupa.
Säg, hvad blir din lott,
Då kupan full du fått?
Jo, ned för fattigdomens ättestupa
Störtas du af dem, som du gjort godt.

Res dig, res dig upp ur slöhetsgruset,
Känn ditt värde såsom människa!
Ser du ej det skimrar, frihetsljuset,
Fjärran hän utöfver vidderna.
Kämpa djärft och du skall seger vinna
Och i stridens spår
Släktets ljusa vår
Skall ock du en gång omsider hinna,
Då du segrande på fallna spillror står.

Frostkyla.

Kallt och grått därute i naturen,
Hösten blåser friskt i spruckna luren;
Allt är ruskigt, luften hänger tjock
Och min gamla, slitna sommarrock
Han är ruskig ock;
Är ett dåligt skydd mot snön och skuren.

Hu, det ryser uti hela kroppen
Ifrån klacken ända upp till knoppen,
Näsan blir af kölden kall och blå,
Och i ögonen ses klara tårar stå.
Man är tvungen då
Att sin värme få i kaffekoppen.

Det kan ock bli kallt i män'skans sinne,
Frosten härja kan också därinne,
Uti själen kan bli kulen höst,
Kalla vindar tjuta i vårt bröst,
Och en dålig tröst
Ger ett gånget om ock soligt minne.

Då hvad ädlast du har tänkt och velat
Synes utan hopp totalt förfeladt,
Då för allt ditt trogna släp och slit,
Gifves af uppmuntran ej en bit.
Endast strid och split
Syns där förr med varsam hand du helat.

Du, som äger makt, som äger slafvar,
Hvilkas svett dig gifver guld i trafvar.
Sök att sprida litet sol och vår
I hans själ, som för din välfärd klår! —
Snart din timma slår
Och de lösas dina lastdjurs klafvar.

Mins att slafven är ändå din like,
Om han skrifver eller gräfver dike.
Skänk ett mildt, ett vänligt ord ibland!
Om han dukar eller skyfflar sand,
Tryck hans trötta hand!
Och du gör dig själf ett himmelrike.

Då du ser din slaf till bruket vandra,
Mins att han är skapad han som andra,
Visa att hans kraf du rätt förstår
Och med ovett ej tillbakaslår.
Gif ej honom sår! —
Fast det är så lätt att andra klandra.

Midvinternatt.

Det var kyligt och disigt i midvinternatten,
Det låg istäcke, fast öfver hafsjärdens
vatten,
Öfver bäckar, kanaler och vik,
Det låg rim öfver björkträdens böjliga grenar,
Öfver strandbäddens gråkalla, kantiga stenar
Låg den silfrade rimslöjan rik.

Det är tyst, som i grafvarnes dunklaste
gömma
Och i fridfulla boningar människor drömma,
Om hvad skönast de hoppats en gång,
Men i skogen, i mörkrets och skuggornas
säte
Hörs en räf skria fram sitt förtviflade läte, —
Det är köldens och midnattens sång.

Då från hafvet en växande vind börjar höras
Och de silfrade trädgrenar småningom röras.
Hör det knakar i stelfrusna trä't.
Liksom jagade hindar ses snömolnen fara. —
De skingras och stjärnorna lysa så klara,
Uti tindrande, stolt majestät.

Myriader af skimrande världar där blänka
Och ge upphof åt tankar för den som vill
tänka
Och vid tränande tanke är van. —
Hvilken storhet i världarnes kretsgång
däröppe.
Vår egen planet är ju endast en droppe
Uti världsaltets blå ocean.

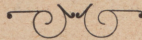
En flinga — hur lätt den försvinner,
Om du uti handen den tar,
Som droppe hon hastigt borttrinner
Och ingenting synes bli kvar;
Hon flyktar naturligtvis bort som ånga
Och du förmår icke den flyktiga fånga.

Men samlar du hop några tusen
Och kramar en snöboll i hast,
Då hårdnar den snart och blir frusen
Och hänger tillsammans så fast.
De många hvarandra ge säkraste stödet,
De trotsa båd' vatten och värme och — ödet.

* * *

Det är likaså
Med oss stackars små,
Då vi ensamma stå
Vi rätt litet förmå.
Men äro vi kraftigt och fast sammanslutna,
Förstoras vår makt och vi bli icke brutna.

Uti tätt sluten tropp
Vi så smått rycka opp
Och vårt spirande hopp
Skall slå ut ur sin knopp.
Vi ha blifvit en makt, vi förstå hvad vi vilja
Och intet förmår att oss söndra och skilja.

Dömd.

Såg du i grändens djupaste mörker
En huttrande, trasig stackare stå?
Såg du hur skyggt hans ögon slöa
Stirrade upp mot himmel grå?
Jag såg det jag och förstod fullväl,
Att strängar sprungit i mannens själ.

Jagad och frödlös äger han icke
Den minsta slant för att köpa sig bröd,
Icke en matbit den arme fått smaka
På flera dagar. I går dock bjöd
En lika olycklig person honom på
En halfva öl och suparne två.

Han arbete sökt nu i flera veckor
Men visats skoningslöst bort öfverallt.
Det står någonting i betyget han visat,
Ditskrifvet af prästerlig hand helt kallt,
Att medborgerlig fräjd han icke har,
Han saknar laga skydd och försvar.

Tankar af trots genom hjärnan fara
Vilda, födda af hunger och brist.
Fängelset framstår, som tillflykten enda,
För den, som en gång i lifvet förlit.
Samhället stängt för den arme sin port
För att ett felsteg, ett enda, han gjort.

Mänskliga straff och mänskliga lagar
Fordras i samhälle med ambition.
Straffet bör bättra, ej endast förhärda,
Ej motarbета civilisation.
Tillfälle bör unnas den som sig förgått,
Att söka sona, godtgöra sitt brott.

Bortglömd.

Han satt där så tyst och sluten
Helt ensam i ödsligt tjäll
Och vindarne hveno kring knuten,
I gråkall decemberkväll.

Han offrat sitt lif, det unga
I kamp för sin själs idol,
Men nu kändes tankarne tunga
Och stämman klang ej af stål.

När kulorna hveno tätast,
Då klingorna blixtrade kallt,
Då stod han, bland alla rätast,
En stolt, imposant gestalt.

Hans blick den var klar och handen
Var kraftig och klingan for,
Som blixten vid himlaranden,
Som hammar'n hos vredgad Tor.

Han stod i de främsta leden,
Högt på barrikadens topp.
Han stridde för kommande freden,
Han stridde för spirande hopp.

Han stridde för sanningar djupa,
För frihet och mänskorätt
Och fördomens jättar stupa
För blixtrande huggen så tätt.

Mot häfdvunnen lögn, som blef spårad,
Med entusiasm han stred;
Då plötsligt i striden sårad
Han blödande sjunker ned.

* * *

Nu ensam i bristfällig hydda
Han hvilar sluten och stum,
Han tänker på dagar flydda
Och blicken blir mulen och skum.

Han tänker på striden, som rasar
Därborta på öde hed.
För kulor och hugg han ej fasar,
Om blott han fick vara där med.

Han smeker sin rostiga klinga
Och ömt på dess egg han ser. —
Men till honom komma inga
Af forna kamrater mer.

Hvem minnes den djärfve soldaten,
Hvem minnes hur hårdt han stred?
Hvem tänker på tappre kamraten,
Som slogs i vårt främsta led?

Hvem hittar det ödsliga tjället,
Som långt bort i vildmarken står?
Hvem går till det ensliga stället
Och binder hans svidande sår.

Blott vindarne, rytande, kalla,
Sig svepa kring hyddans knut
Och glömd har han blifvit af alla,
Som honom ha känt förut.

Hvad barndomsminnen säga.

Jag mins en gång då jag var ung
Och frisk och stark och yr,
Ej någon sorg jag kände tung.
En glad och lifvad fyr.
Jag sprang i skog och hagar kring
Och fröjdades åt många ting.

Min hy var brynt af sommarn's sol,
Jag sprang att plocka bär
I dungen där som göken gol,
Den dungen är mig kär.
Vid björkens hvita raka stam
Jag manar barndomsminnen fram.

Då vintren kom med snö och is,
Jag stannade ej då
I murens vrå, bak sotig spis,
Nej, ut att kana slå.
Med stålsko fast vid foten fäst
Jag trufdes uppå isen bäst.

En backe fans ej som för brant
För kälkbacksåkning var.
På skidor utför klippans kant,
Som hvirfvelvind jag far.
Om rätt jag föll och skrapnos fick
Jag ändock ej ur leken gick.

Sen dess gått många, många år,
Jag är ej längre ung,
Och tiden gifvit djupa sår,
Min fot käns redan tung,
Men uti minnen lefver jag
Från flydda, sälla barndomsdar.

Jag har dock under lifvets strid
Lärt mig en del förstå:
Jag lärt, att man uti vår tid
Jämt på sin kant bör stå. —
En skidfärd öfver berg och brant
Är lifvet blott, helt visst och sant.

Du rusar fram och fort det går
Och medvind har du ock,
Då plötsligt i ett snöhöljt snår
Din skida fastnar dock,
Det brakar till, du sitter fast
Och lyckans spröda skida brast.

Då har du svårt att resa dig,
Men tröttna ej ändå!
Snart finner du en banad stig,
Som du till fots kan gå
Med energi och fast beslut
Du hinner nog ditt mål till slut.

Låt minnet af din barndomstid
Dig göra djärf och stark,
I trofast kamp och trägen id,
På jämn som stenig märk.
Om ock din färd ej går så brådt,
Gå framåt, ständigt framåt blott.

Mitt hem.

Mitt hem, det ordet klingar
Med sällsynt harmoni.
På tankens lätta vingar
Med liflig fantasi,
Att värma frusna sinnet
En färd jag gör i minnet
Till hemmet.

Jag mins det låga tjället
Vid solig insjövik,
Där bakom tronar fjället
En snöhöljd jätte lik.
Dit upp bland höga tallar
Mig minnet återkallar
Till hemmet.

I sommar'ns heta dagar
Jag barbent sprang omkring,
I skog, i mark och hagar
Och gjorde ingenting,
Förutom lek bland snåren. —
Så svunno barndomsåren
I hemmet.

Då vintren lagt sin slöja
Utöfver skog och sjö,
Då var ej tid att dröja,
Att pröfva is och snö;
Man mellan höga granar
På skidan vägen banar
Till hemmet.

Så fick jag liksom andra,
Att söka torftigt bröd,
En dag från hemmet vandra
Förutan minsta stöd.
Så åren hastigt farit.
Långt borta skild jag varit
Från hemmet.

Med oförställd förtjusning
Ännu i denna dag,
Den mörka skogens susning
Ur minnet manar jag,
Mitt hjärta ännu röres,
Då jagad tanke föres
Mot hemmet.

Med glädje växlar smärta,
Natt skiftar om med dag,
Men känsligt mänskohjärta
Slår ändock varma slag,
För barndomsminnen klara
Och tanken älskar fara
Till hemmet.

Om goda, onda makter
Oss jaga utan ro,
Skall dock i hjärtats schackter
De helga minnen bo,
Som lugn och hvila bjuda,
Då sångens toner ljuda
Om hemmet.

Storm.

I siga vindar från norr komma ilande,
Svepa om knuten och tjuta med makt,
Rycka framåt, ständigt framåt, ej hvilande
Förrän till ro stormens ande sig lagt.

Då i naturen stormen far tjutande
Framåt och vingarna dånande slå,
Är det så lugnt och fridfullt att lutande
Hvila mot kärleksfullt hjärta då.

Men står man ensam då vindarne sopande,
Rasande fara från trakt och till trakt,
Trädkronor brytande, blomgrupper slopande
Förödande allt med sin väldiga makt.

Lätt kan man falla, stapplande, halkande
Lätt kan ett dammoln göra en blind.
Icke man alltid parera kan nalkande,
Tjutande, häftig och hänsynslös vind.

* * *

Så öfver hjärtats djupa vågor far
Så ofta, alltför ofta, hos en hvar
En storm af lidelse, förtviflan, smärta
Förhärjande det rikaste, det bästa hjärta.

Hur ofta hoppets rika blomningsvår
Har härjats utaf sorg och motgång svår;
Hur mångt sinne under bördan dignat,
Som ej med stålsatt vilja blef välsignadt.

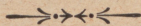
Ètt godt råd.

Spar dina dumma tårar, kväf din suckan
Och häng ej hufvudet så där min vän!
Ryck upp dig, låt det blifva luft i luckan
Och du skall skåda sälla dagar än.
Låt andra, som har det till yrke, sörja
Och plåga ej dig själf så illa hårdt;
Om du för roskull ändtligt vill börja
Att se i solljus lifvet, blef det mindre svårt.

Om vännerna dig glömma, öfvergifva
Och du står ensam, snopen, missförstådd
Och tycker att du ständigt råkar blifva
Så oförskämt och grundligt klådd,
Se glad ut likaväl, min vän, det är det bästa
Ty glädjen drifver sorgerna på flykt
Tänk blott, du har så mången stackars nästa,
Hvars lif är ännu mer af sorger tryckt.

Frigör din dufna ande, låt den sväfva
Så högt en mänskoande kan förmå!
Han skall, som fri, mot högre vidder sträfva
Hän öfver dunkla aningsrymder gå,
För att få ljus i mången dunkel fråga,
Hvaröfver nu du ängslas utan skäl.
Han skall sig in i labrynter våga
Och ge det sökta svaret, säkert, väl.

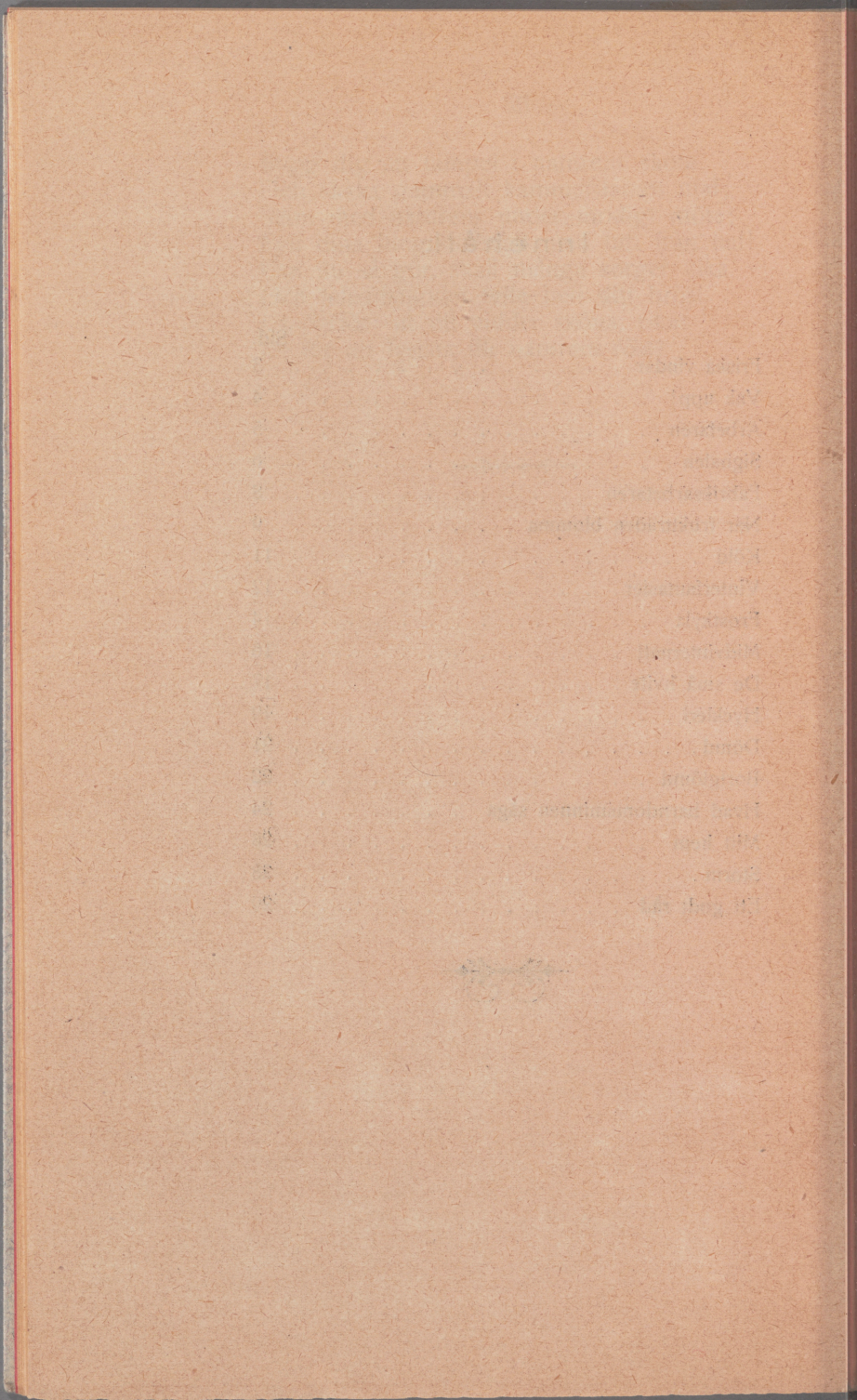
Bygg dig ett tämpel i naturens sköte
Och skaka gammalt kammardamm utaf;
Stäm med naturens under modigt möte;
Fyll dina lungörs hvalf med luft från haf!
Om du så gör, skall många sorger vika
Och lefnadsmodet fylla helt ditt bröst.
Ut därför; ut till vidder sköna, rika!
Ut för att lyssna till naturens röst!

Innehåll.

	Sid.
Friska vindar	3
Vak upp!	4
Arbetaren	5
Signalen	6
Fabriksarbetaren	8
När fruktträden blommar	9
Köld	11
Vinterfantasier	12
Frostkyla	14
Midvinternatt	16
De små hvite	17
Hyckleri	19
Dömd	21
Bortglömd	22
Hvad barndomsminnen säga	24
Mitt hem	26
Storm	28
Ett godt råd	29

Pris 30 öre.

WENIÖ 1906
Oscar Lindströms Boktryckeri

